

طرح مسأله:

زبان قرآن از مباحث فلسفه دین است که در دهه های اخیر در میان مسلمانان جایگاه خاصی را پیدا کرده است و شکل گیری این بحث به دنبال طرح مسأله زبان دین در مسیحیت بود که اندیشمندان مسیحی را به مطالعه جدی کتب مقدس واداشت تا تردیدهای بوجود آمده در متون مقدس را پاسخ دهند و این اندیشه آرام آرام به کشورهای اسلامی هم راه یافت زبان قرآن در حوزه مطالعات و پژوهشهای دانشمندان مسلمان قرار گرفت. غرض از «زبان» در این بحث، لغت و خط و نگارش نیست بلکه مراد دستیابی به مقصد گوینده قرآن است، این مبحث در گذشته هم به طور کم و بیش در میان اندیشمندان مسلمان مطرح بوده است اما امروزه در پی نو اندیشی های دینی در قالب‌های جدیدتری و برای پاسخ به شبهه های امروزی مورد بررسی قرار می گیرد.

می‌توان گفت موضوع اصلی در زبان دین ارزیابی گزاره‌های موجود در متون دینی و به تبع آن قرآن است. این گزاره‌ها به چگونگی سخن گفتن خدا با انسان، بایدها و نبایدها در نحوه سخن گفتن انسان با خدا و نیز بیان مفهوم اسماء و صفات الهی، ناظر است. پس هدف اصلی این مبحث تبیین شیوه گفتار قرآن است. سؤال مهم این است که شیوه زبان قرآن را چگونه باید شناسایی کرد؟ برخی بر این باورند که این شناخت را می‌توان از طرق زیر بدست آورد:

«۱- ویژگیهای متن: آگاهی از ویژگیهای هر متن و از جمله قرآن نیز کمک می‌کند تا زبان آن متن و پرسشهای مطرح در آن را ارزیابی نمائیم. قرآن خود را با اوصافی مانند روشننگر، بینه، برهان، حق، سخن نهایی، کلام جاودانه و ... معرفی می‌کند. این خصوصیات گویای آن است که زبان قرآن، زبانی است که با عقل و اندیشه سر و کار دارد و به جهت روشننگر بودن نمی‌توان آن را ناگویا و حیرت آفرین دانست.

۲- شناخت از راه گستره مخاطبان: این مطلب امر معقولی است که اگر مخاطب یک متن گروه خاصی چون عالمان، عارفان، فیلسوفان و یا نژاد و صنف خاصی از مردم باشند، محتوا و شیوه زبان آن متن نیز متناسب با مخاطبان خواهد بود اما اگر نوع انسان را خطاب قرار دهد قالب و محتوای آن متن هم باید متناسب با فهم نوع انسان باشد.

۳- شناخت از طریق هدف: شناخت هدف متن و آگاهی از هدف قرآن در معرفی و شناساندن زبان قرآن نقش اساسی دارد. (سعیدی روشن، ۱۷۳) اندیشمندان در باب ویژگیهای زبان قرآن و گونه های کلامی آن دیدگاههای مختلفی را ارائه داده اند که می‌توان زبان عرف عام و زبان

چیستی، چرایی و چگونگی زبان قرآن

غلامحسین اعرابی^۱

اسمر جعفری^۲

چکیده

مسئله زبان قرآن در دهه‌های اخیر مورد توجه اندیشمندان و قرآن‌پژوهان قرار گرفته است و مبحثی است نوپدید که در گذشته هم برخی ابعاد آن در قالب عناوین دیگری طرح شده، اما امروزه به دنبال مباحث فلسفه دین و به تبع آن «زبان دین» این بحث مورد کاوشهای متعددی قرار گرفته است. مراد از زبان در این مبحث شیوه تفهیم و تفاهم است، عنوان «زبان قرآن» نحوه خطابات قرآن را بیان می‌کند که در چگونگی این خطابات، اندیشمندان مسلمان هر کدام به سویی رفته اند. چند لایه بودن زبان قرآن نتیجه ای است که از بررسی مباحث مذکور بدست می‌آید که البته در میان اندیشمندان مسلمان نیز قائلینی را به خود اختصاص داده است. مراد واقعی «زبان قرآن»، «نقش آن در فهم قرآن»، «پیشینه این بحث» «نقد و بررسی دیدگاههای مشهور در این حوزه (عرف عام و عرف خاص) و نیز ارائه یک دیدگاه مناسب از جمله اهداف این نوشتار است.

کلید واژه ها: زبان قرآن، زبان دین، عرف عام، عرف خاص، زبان ترکیبی و چند لایه ای، ظاهر و باطن.

^۱ - دانشیار دانشگاه قم

^۲ - دانشجوی دکتری دانشگاه قم

عرف خاص را از مهمترین این نظرات دانست و آنچه در این مقاله به آن پرداخته می شود نقد و بررسی این دو دیدگاه و برگزیدن یک نظریه میانه برای بیان نوع زبان قرآن است.

مفهوم زبان قرآن:

گاهی منظور از لفظ «زبان» اندام ماهیچه ای است و گاه مراد گوینده این لفظ، لغت و لهجه می باشد اما زبان قرآن ناظر به شیوه تفهیم و تفاهم با دیگران است. قرآن پژوهان معاصر در بیان مفهوم زبان قرآن بیانات گوناگونی دارند که مآلاً به همان شیوه تفهیم و تفاهم باز می گردد. چنانچه برخی می نویسند: «مفهوم زبان به توانایی خاص انسان برای ایجاد ارتباط و انتقال مفاهیم به دیگران گفته می شود (نکونام، ۳۴)

در ادیان متن محور مقصود از زبان دین و به تبع آن زبان قرآن «نوع رویکردهای معنایی و چگونگی انتقال مفاهیم» از طرف خداوند برای مخاطبان آن است. (مؤدب، ۱۸۳)

در مجموع می توان گفت زبان قرآن غیر از لغت آن است که عربی است چنانکه مولانا هم می گوید:

ای بسا هندو و ترک همزبان ای بسا دو ترک چون بیگانگان

یعنی گاهی انسانهای هم لغت و هم لهجه توانایی ارتباط با یکدیگر را ندارند. پس وقتی می گوئیم «زبان قرآن» مراد خطابات متن است یعنی این متن به چه نحوی ارتباط را ایجاد کرده است و در خطابات خود چگونه مطالب را تفهیم می کند.

زبان قرآن پاسخگوی چه پرسشهایی است؟

مهمترین سؤالات این بحث که هر دسته از اندیشمندان به نوعی به آن پاسخ داده اند عبارتند از: ۱- آیا متن قرآن کریم عین کلام الهی است که بر پیامبر نازل شده است یا اینکه این الفاظ کلام پیامبر است؟ ۲- آیا گزاره های قرآن معنا دار هستند یا بی معنا؟ ۳- در صورت معنا داری، آیا معنای مفاهیم قرآن همان است که در عرف فهمیده می شود؟ ۴- مفسران از چه طریقی باید به مراد الهی راه یابند؟ ۵- آیا زبان قرآن متأثر از فرهنگ زمانه است؟ ۶- آیا قرآن ظاهر و باطن دارد و تأویل پذیر است؟ ۷- آیا میان گزاره های قرآن تضاد وجود دارد؟ ۸- در صورت وجود تضاد، چگونه قابل حل است؟ ۹- آیا میان قرآن و علم تعارض وجود دارد؟ ۱۰- قرآن به چه زبانی با مردم سخن گفته است؟ و دیدگاههای مهم در این حوزه کدامند؟

کارآیی و اهمیت مطالعه «زبان قرآن» و رابطه آن با تفسیر

زبان قرآن از جمله مبانی فهم قرآن است و کشف دیدگاههای این کتاب الهی در مسائل مختلف منوط به شناخت ویژگیهای این زبان است.

برخی بر این باورند که «ورود به این مباحث در کم و کیف فهم ما از قرآن تأثیر قاطع دارد و روش تفسیری ما را از متانت و دقت علمی بهره مند می سازد. (ملکیان، ۱۰۲/۲) یکی از محققان می نویسد:

«هرگاه بخواهیم متنی را مورد تأمل قرار دهیم و به محتوای آن دست یابیم ابتدا باید به مسائل و موضوعاتی که در ارتباط با آن متن وجود دارد پردازیم و در قبالشان موضع خاصی اتخاذ کنیم. ضرورت بحث از این موضوعات به این جهت است که اتخاذ موضع در قبال آنها در فهم ما از متن مؤثر است و در حقیقت پایه های فهم متن می باشند. به عنوان مثال پرسشهایی از قبیل هدف نویسنده یا گوینده متن چیست و متن مورد نظر با چه زبانی مطالبش را بیان کرده است، آیا زبانش عرفی است یا علمی یا تمثیلی. این مباحث که اصطلاحاً «مبانی فهم» نامیده می شوند در اصل فهم، مقدار فهم و چگونگی فهم انسان از متن مؤثر است و در مورد قرآن هم همینطور است و بر هر مفسری است که قبل از پرداختن به تفسیر و وارد شدن در علوم قرآن موضعش را در قبال آنها مشخص کند زیرا هرگونه اشتباه در مبانی فهم یک متن موجب خطای در فهم متن و انحراف در تفسیر دارد. بسیاری از مشکلات نص شناختی و تفسیری قرآن در پرتو مباحث «زبان قرآن» حل می شود. (دامن پاک مقدم، ۲۰)

مؤدب هم پاسخ به پرسشهای زبان قرآن را در رابطه مستقیم با تفسیر می داند و اینگونه می نویسد: «هر مفسری با پاسخ به این پرسشها، باید مبنای خاصی را درباره زبان قرآن انتخاب کند و آن را اساس معنا شناسی و تفسیر و سپس دفاع از اندیشه های قرآنی خویش قرار دهد و پس از پذیرش قدسی بودن قرآن و طرح مباحث مربوط به نص قرآن و قرائت واحد آن، امکان فهم و تفسیر قرآن، حجیت ظواهر قرآن ... لازم است معلوم نماییم، آیا زبان قرآن عرف عام است یا خاص و با پذیرش هر یک از این دو مبنا چه مفاهیم تفسیری را می توان به خداوند نسبت داد؟ ... در هر حال زبان هر متنی به ویژه قرآن بدان جهت که از کارکرد مهمی برخوردار است و می تواند در تبیین مفاهیم الهی و واقعیت های هستی مؤثر باشد و جنبه های عاطفی، دستوری و گفتاری دارد، برای مفسران و قرآن پژوهان مهم دانسته شده است.» (مؤدب، ۱۸۲)

علامه طباطبایی هم معتقد است کسی که فهم قرآن را ویژه مخاطبان خاص بداند و دیگران را مجاز به مراجعه مستقیم به قرآن نداند در تفسیر قرآن چاره ای جز مراجعه به مأثور نمی شناسد اما آن کس که فهم قرآن را وظیفه تمام انسانها بداند به خود حق می دهد با تدبیر در قرآن، دریافت های تازه و متناسب با نیازهای زبان داشته باشد (طباطبایی، ۲۵)

پیشینه بحث زبان قرآن

زبان قرآن مبحثی است که متأثر از مباحث زبان دین است. به دنبال نو اندیشی های دینی و پیشرفت های دانش زبان شناسی در حوزه کلام و طرح مباحث هرمنوتیک، بحث زبان دین در غرب شکل گرفت و به صورت جدی اندیشمندان غربی را به تجزیه و تحلیل زبان کتب مقدس واداشت. با ظهور عقل گرایی در دوره رنسانس و آثار و پیامدهای آن مجموعه معارف دینی اروپائیان تحت تأثیر این عقل گرایی قرار گرفت و مسائل مختلفی چون معناداری الفاظی که برای توصیف خدا به کار می رود و تعارضات درون متنی و برون متنی کتب مقدس (خصوصاً با علم) دغدغه اصلی فیلسوفان دینی گردید و عامل مهمی در رویکرد آنان به سوی زبان دین و در نهایت بررسی این تعارضات بود. در واقع این بحث به دنبال چالش های عقیدتی و فکری دنیای کنونی بوجود آمد و متدینان و دین پژوهان را به عرصه پژوهشهای دین شناختی کشاند.

بحث زبان قرآن هم ظاهراً در دهه های اخیر متأثر از مباحث کلامی زبان دین در مسیحیت مطرح گردید. اگر چه عده ای چون آیت الله معرفت معتقدند «تحقیقاتی که امروزه در زمینه شناسایی زبان وحی در جهان انجام می شود اصل طرح آن پیش از این به وسیله اهل معقول از مفسرین اسلامی ارائه شده است.» (معرفت، ۵۶) «برخی ابعاد زبان قرآن از دیرباز مورد توجه واژه شناسان، ادیبان، و اهل فصاحت و بلاغت بوده است و آثار زیادی در این مورد ارائه شده است. برخی اندیشمندان و صاحب نظران قرآنی نیز اشاراتی به مبحث زبان قرآن داشته اند هر چند که به علت مطرح نبودن یا منقح نبودن موضوع زبان قرآن نزد آنان به صورت صریح و مستقیم به زبان قرآن نپرداخته اند.» (رضایی اصفهانی، ۸۰/۳)

«در مراجع کهن اسلامی بحث مستقلی تحت این عنوان تقریر نیافته است لیکن از راهبردها و نگرشهای گوناگونی که در کتب حدیث و تفسیر و کلام و عرفان وجود دارد می توان به نکات قابل توجهی در این زمینه پی برد و دیدگاه گذشتگان را پیرامون آن بدست آورد.» (سعیدی روشن، ۲۴۷)

محمد کاظم شاکر مسائل و پرسشهای زبان دین و قرآن را مباحثی می داند که از دیرباز مورد توجه باورمندان به پیامبران الهی بوده است که امروزه بر عمق و جوانب این مباحث افزوده شده است و مسائل جدیدی شفاfter از قبل چهره خود را در حوزه تفسیر قرآن نشان داده است (شاکر، ۱۱۵)

برخی از قرآن پژوهان معاصر پیشینه معناشناسی مفاهیم آیات قرآن را از دوران صحابه و تابعین می داند و ابن عباس را پیشگام این اندیشه معرفی می کنند که معتقد بوده است زبان قرآن یک زبان ادبی است لذا برای یافتن تفسیر برخی واژگان قرآنی به اشعار عرب استناد می جسته و شعر را دیوان عرب و مرجع دریافت معانی دشوار قرآن می داند.» (مؤدب، ۱۸۴)

طرح مباحثی چون حجیت الفاظ قرآن، ظواهر قرآن، حقیقت و مجاز، قدم و حدود قرآن، ظهر و بطن، تأویل، آرایه های ادبی قرآن و وجود تفاسیر لغوی و ادبی از جمله مطالبی است که در گذشته بدون آنکه عنوان «زبان قرآن» بر آن اطلاق شود مورد توجه مفسران و اندیشمندان بوده است و در دهه های اخیر برخی از این مباحث به صورت دقیقتر و شفافتر و در یک قالب جدیدتری مطرح گردیده و آثاری با عنوان کلی «زبان قرآن» به نگارش در آمده است که بیشتر بر نوع ساختارهای زبانی تکیه دارد لذا مبحثی نو پدید است که باید تفاوتهای جدی و عمیق و اساسی و بنیادین قرآن با کتب مقدس از نگاه دین پژوهان مورد غفلت قرار نگیرد و باعث کج فهمی در برداشت از کلام الهی نشود.

چرایی و منشأ پیدایش زبان دین قرآن

برای اینکه جایگاه و اهمیت موضوع روشن شود لازم است منشأ زمینه های پیدایش این موضوع را مورد بررسی قرار دهیم. در حوزه اندیشه اسلامی، مفسران و اندیشمندان مسلمان در فهم پاره ای از آیات قرآن دچار مشکل شدند بنابراین خود به خود ریشه اولیه این پیدایش شکل گرفت و این مواجهه با مشکل دو دلیل اساسی داشت: ۱- فقر زبان آدمی: دین و قرآن در بردارنده معانی و مفاهیمی است که الفاظ و واژه ها و سیستم زبانی گنجایش آنها را ندارند. مفاهیم معنوی و ماورایی در قالب زبان یک قوم جاهلی و توسعه نیافته نازل شده و این قالب تنگ نمی توانست آن مفاهیم بلند و عمیق را در خود جای دهد، لذا قرآن دارای مجموعه ای از مفاهیمی بود که برای عرب تازگی داشت و نا آشنا می نمود در حالیکه قرآن هم از همین الفاظ برای بیان مفاهیم خود استفاده کرده است و این مسأله خود بخود سبب بوجود آمدن ابهاماتی در تشخیص معنای واقعی کلمات و

جملات قرآن بود. گرچه آیت‌الله معرفت بر این باور هستند که قرآن آن مفاهیم عالی و بلند را با زبان استعاره و تمثیل و تشبیه و کنایه مطرح کرده است و همین استعارات و کنایه‌ها سبب بوجود آمدن ابهام شده است اما عرب مخاطب قرآن این توجه را داشته است که اینها همه تشبیه است زیرا خودش با اسلوب استعاره و تشبیه و کنایه آشنا بوده و می‌فهمیده که اینها معنای حقیقی نیستند و مشکلات فهم این دسته آیات در قرنها بعدی رخ نموده که خلوص کلام عربی از بین رفته و عده ای به علوم اسلامی روی آوردند که عربی زبان مادری آنها نبود و آیات متشابه در قرن دوم و سوم هجری پدید آمد و عربهای عصر نزول تعارضاتی را که بعدها از سوی اندیشمندان طرح شد در قرآن نمی‌دیدند. (معرفت، ۲ و ۳/۲۰ با اندکی تصرف)

۲- **تعمیم زبان جهان خلق به جهان امر:** عالم امر، فرا زمانی، فرا مکانی و فرا مادی و نامحدود است. اما عالم خلق، مکانی و مادی و زمانی و محدود می‌باشد. منشأ قرآن هم عالم امر است حال همین قرآن قرار است از عالم امر به عالم خلق نازل شود و زمانی و مکانی و قابل لمس گردد و لذا انسان زبان عالم خلق را به عالم امر تعمیم می‌دهد و با همان ذهنیت عالم خلقی معانی بلند عالم امر را برداشت می‌کند و پیامد آن این است که در فهم برخی از این مفاهیم دچار مشکل می‌شود.

«می‌دانیم که مفاهیم دینی و به ویژه قرآنی گستره ای به فراخور تمام ابعاد حیات و روابط گوناگون انسان با مبدأ، مقصد هستی، طبیعت و هم نوعان و حشر و نشر آدمی دارد. این دعاوی گوناگون شامل گزاره‌های توصیفی از خدا، صفات و افعال او، آفرینش جهان در شش روز، آفرینش انسان در مراحل گوناگون تکلم خدا با فرشتگان، میثاق ذر، ابلیس، هبوط انسان از بهشت، توبه گزارش جلوه‌های طبیعت، آسمانها، زمین، پدیده‌های آسمانی و زمینی، ابر، باد، باران، شرح تاریخ دیانت و سرنوشت انسان در زمین، امتهای پیامبران و معجزاتشان، فرجام پندآموز خوبان و بدان، تبیین قانونمندی و سنت‌مداری عالم، وصف جهان پس از مرگ، برزخ، سؤال و گواهی شهود و بهشت و نعمتها و جهنم و عذابها و عالمی بی‌پایان و بی‌کران، شرح درخواستها و بایسته‌ها و بایسته‌های خدا و انشآت دستوری و پرهیزی خدا از انسان و ... است.»

این پرسش طبیعتاً در مرحله نخست برای گروهی از ژرفکاوان مسلمان پدید آمد که وقتی در قرآن صفاتی چون تکلم و سمع و علم و رحمت و قدرت را به خداوند نسبت می‌دهد- صفاتی که به نحوی در انسان نیز وجود دارد- مفهوم حقیقی این صفات در خداوند چیست؟ آیا این واژگان افاده‌کننده همان معانی متعارف در انسان است؟

همین طور این نوع استفهام به گونه دیگری در زمینه افعال باری رخ می‌نماید.

کاربرد تعابیر به ظاهر حسی و مادی مانند، «جاء رَبُّكَ» (الفجر، ۲۲)، «ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَی الْعَرْشِ» (یونس، ۲۲)، «وَ لَکِنَّ اللّٰهَ رَمٰی» (الانفال، ۱۷)، «بَلْ یَدَاۗءُ مَبْسُوٰطَتَانِ» (المائدة، ۶۴) و ... بسیار مسأله برانگیز بود.

کشمکش‌ها و منازعات بی‌فرجام ظاهرگرایان و اهل تأویل و راهبردهای تنزیه و تعطیل و تشبیه، همه در تحلیل و معنایابی همین موضوع بود. البته این مشکل به همین عرصه محدود نماند، بلکه در حوزه‌های دیگری همچون عهد و میثاق خدا با انسان و عالم ذر، گفتگوی خداوند با فرشتگان، عصیان آدم و خروج از بهشت، اعتراف به گناه و توبه و ... نیز مطرح شد. همین طور در گستره مفاهیم عددی، همانند آفرینش در شش روز (الاعراف، ۵۴) و سموات سبع (الطلاق، ۱۲) پیش آمد که این آیات را چگونه می‌توان معنا کرد؟ آیا همان معانی روئین و ظاهری این آیات منظور است؟ یا مقصود دیگری در کار است و این واژگان صرفاً پلی برای اشاره به آن معانی نهفته است؟ نیز وقتی قرآن در مقام گزارش از جهان پسین و نعمتها، لذتها، خوردنیها، نوشیدنیها، نهرهای روان، قصرهای پرشکوه و بوستانهای دیدنی و صحنه‌های غم بار عذابها، غلها و دود و آتش و چرکاب و ... است، آیا این واژگان منعکس‌کننده همان معانی‌ای است که به انس ذهنی ما برای ما تداعی می‌شود؟ در هر حال در فضایی گسترده آیا قرآن به حسب موضوعات مختلف دارای زبانهای گوناگون است؟ یا آنکه قلمروهای متنوع محتوایی باعث تفکیک و تمایز نبوده و یک زبان مشترک و همه فهم حاکم بر تمام حوزه‌های معرفتی قرآن است؟ (سعیدی‌روشن، ۲۴۷)

نقد و بررسی دیدگاههای مشهور در چیستی زبان قرآن

در پاسخ به این پرسش که شیوه گفتار قرآن چگونه و زبان قرآن چه نوع زبانی است در میان صاحب‌نظران دیدگاههای گوناگونی وجود دارد که می‌توان فهرست‌وار به برخی از آنها اینگونه اشاره کرد: زبان سمبلیک، زبان تمثیل، زبان رمزگونه، زبان ادبی، زبان اسطوره، زبان کنایه، زبان علمی، زبان عرف‌عام، زبان عرف‌خاص. اگر چه می‌توان برخی از اینها را با هم جمع نمود و یا زیرمجموعه یکی از این زبانها دانست، با بررسی آراء گوناگون و نظریات مختلف قرآن‌پژوهان در این حوزه به عقیده نگارندگان تمام این زبانها را می‌توان در دو دیدگاه جمع نمود. ۱- عرف‌عام ۲- عرف‌خاص. به این معنا که سایر زبانهایی مورد ادعا زیرمجموعه‌ای از زبان عرف‌خاص هستند اگرچه برخی

اندیشمندان ساحت این زبانها را از یکدیگر جدا می‌دانند. در این مجال به بیان ویژگیهای این دو زبان و ادله مخالفان و موافقان پرداخته می‌شود.

۱- **عرف عام:** این دیدگاه مشهورترین و کهن‌ترین دیدگاهی است که اغلب مفسران هم بر همین مبنا، آراء تفسیری خویش را بیان کرده‌اند. لازم به ذکر است که برخی قرآن‌پژوهان زبان عرف عام را در قالب عنوان «حجیت ظواهر قرآن» مورد بررسی قرار داده‌اند (خویی، ۱/۴۱۴) در تعریف «زبان عرف عام» بیانهای گوناگونی وارد شده است که ذیلاً برخی از آنها آورده می‌شوند.

«یکی از قدیمی‌ترین نظریه‌ها در زبان قرآن این است که اسلوب زبان قرآن همان اسلوب تفهیم و تفاهم عقلا و عرف عمومی مردم در انتقال معناست و نازل کننده قرآن نیز سبک جدیدی برای ابلاغ پیام خود ابداع نکرده است. عرفی بودن شیوه زبان قرآن بدین معناست که فرستنده قرآن نیز برای تفهیم مقاصد خود از نظام زبان و واژگان موجود و متعارف در میان بشر و ساختار جمله‌بندی صحیح آن نظام که عموم مردم در گفتگوهای روزمره به کار می‌برند استفاده کرده است. حاصل این نظر آن است که قرآن در ابلاغ پیام خود سبک و عرف خاصی مثل عرف فلاسفه، عرفا، منطق‌دانان و مانند اینها را ندارد. آنچه بیان شد گویاترین تعریف از دیدگاه زبان عرفی است.» (سعیدی‌روشن، ۱۷۴)

یکی دیگر از اندیشمندان در بیان این دیدگاه می‌نویسد: «مراد از عرفی بودن زبان قرآن یعنی همان زبان عرب حجاز عصر پیامبر، لکن زبان داناترین و تواناترین خطیبی که در موقعیت‌های گوناگونی، خطاب به عرب آن عهد خطابه‌هایی کمابیش موزون و در کمال صحت و اتقان را به قصد هدایت آنها ایراد کرده است.» (نکونام، ۲۴، ص ۴۳)

برخی دیگر زبان عرفی را همان زبان رایج و معمول جامعه می‌دانند که در ارتباطات روزمره و به منظور رفع حوائج و رسیدن به مقاصد از آن استفاده می‌شود، به عبارت دیگر زبان عرفی زبان عمومی توده‌های مردم در طبقات گوناگون اجتماعی، اعم از بزرگ و خردسال، شهری و روستایی، باسواد و بی‌سواد است که با آن صحبت می‌کنند و مطالب خود را به دیگران منتقل می‌کنند. (موسوی‌اردبیلی، ۱۳۷۵: ش ۴، ص ۱۸)

پژوهشگر دیگری بر این باور است که بر اساس نظریه عرف عام شیوه انتقال مفاهیم بر اساس مفاهمه عرفی معقول صورت می‌گیرد و اسلوب آن تفهیم و تفهیم عرف عموم مردم یا همان عرف عقلایی قوم است. بر اساس این نظریه چون لغت قرآن عربی است خداوند در ارائه مفاهیم خود از نظام و ساختار زبان موجود و متعارف میان عرب‌زبانان استفاده کرده و مقاصد خود را به کمک آنها

رسانده و از خود شیوه جدیدی ابداع نموده است و چنین زبانی خالی از اصطلاحات علمی است و برای فهم آن باید به فهم متعارف مردم اعم از عرب‌زبانان صدر اسلام یا بعد از آن مراجعه شود. (مؤدب، ۱۹۳)

نویسنده دیگری موضوع «صحت اعتماد به ظواهر الفاظ و عبارات در فهم مقاصد متکلمان» را یکی از بارزترین دلایل بر این قاعده کلی عقلایی می‌داند که مردم در فهم و تفهیم مقاصدشان به ظاهر گفتار گوینده توجه می‌کنند و قرآن هم از این سیره عقلایی در کلام خود برای تفهیم مقاصدش استفاده کرده است. (دامن‌پاک‌مقدم، ۱۵۰)

از بیانات آیت‌الله خویی (۱/۴۱۴) و عبدالرحمن‌العک (۱۳۸) و جعفر نکونام (۶۰) و رجبی (۲۷) می‌توان دریافت که این صاحب‌نظران زبان قرآن را زبان عرف عام می‌دانند.

اما پژوهشگران علوم قرآن در خصوص دیدگاه علامه طباطبایی در این حوزه اتفاق نظر ندارند. برخی ایشان را باورمند به عرف عام می‌دانند و به عبارتی از علامه در این مدعا استناد می‌کنند (مؤدب، ۱۹۴ و دامن‌پاک‌مقدم، ۱۵۱)

و برخی دیگر ایشان را از قائلین به عرف خاص می‌دانند (رضایی‌اصفهانی، ۳/۱۸۲ و سعیدی‌روشن، ۲۴۸)

ویژگیهای زبان عرف عام:

از بررسی و دقت در مجموع نظرات صاحب‌نظران حوزه زبان قرآن می‌توان ویژگیهای زبان عرف عام را به طور فهرست‌وار اینگونه گزارش نمود:

- ۱- خالی از اصطلاحات علمی است.
- ۲- معمولاً با تسامح و مبالغه همراه است.
- ۳- عبارت یا اصطلاحی فراتر از فهم متعارف ندارد.
- ۴- هیچ رمز و اشاره‌ای فراتر از معانی ظاهری در آن نیست.
- ۵- از هنجارهای متعارف در زبان عرف عرب استفاده کرده است.
- ۶- هیچ تحولی در واژگان و عبارات زبان قوم انجام نداده است.
- ۷- خطابه‌ها متوجه عموم مردم است.
- ۸- خصوصیات زبان شناختی خاصی، متمایز از خصوصیات زبان عرب عصر نزول ندارد.
- ۹- الفاظ رایج در عصر نزول بدون قرینه در غیر معانی معهود به کار نرفته است.

۱۰- باورها و اعتقادات عصر نزول کاملاً در آن مشهود است و به عبارت دیگر دارای خصیصه فرهنگی و قومی است.

۱۱- در عین صراحت و روشنی در برخی موارد متضمن مجاز و کنایه و تشبیه است.

۱۲- برای فهم زبان عرفی آشنایی با لغت و قواعد محاوره و اصول لفظ کافی است. (نک: به کلیه منابع پیشین)

دلایل قائلین به عرف عام

صاحبنظرانی که زبان قرآن را زبان عرف عام می‌دانند در تأیید مدعای خویش دلایلی را ذکر می‌کنند که شامل ادله قرآنی، روایی، عقلانی و تاریخی است.

۱- ادله قرآنی (نک: به دامن پاک مقدم، ۱۶۴-۱۸۰)

الف- آیاتی که قرآن را کتاب هدایت و فرقان می‌داند (برای نمونه البقره ۱۸۵، آل عمران ۱۳۸ و الاسراء ۹)

ب) آیاتی که دعوت به تدبیر می‌کند و نیز توبیخ انسان در صورت عدم تدبیر (محمد ۲۴، ص ۲۹، النساء ۸۲)

ج) آیاتی که قرآن را شفا، موعظه و برهان معرفی می‌کند (النساء ۱۷۴، العنکبوت ۵۱، یونس ۵۷)

د) آیاتی که دعوت به تحدی می‌نماید (الاسراء ۸۸، البقره، ۲۳)

و) آیاتی که تصریح دارد قرآن به لسان عربی است به معنای قابل فهم بودن برای همگان (النحل ۱۰۳، فصلت، ۴۴)

ادله روایی

الف) حدیث ثقلین: تمسک به قرآن یکی از سفارشات مهم و خطیر پیامبر در این حدیث است و معنای این تمسک و مراجعه بیانگر قابل فهم بودن آن برای مردم است در غیر اینصورت این تمسک مفهوم نخواهد داشت.

ب) روایات عرضه بر قرآن: این روایات بیانگر آن است که ظواهر الفاظ قرآن حجیت دارند که می‌تواند وسیله میزان و سنجش باشد و اگر غیر قابل فهم نمی‌تواند ملاک سنجش قرار بگیرد.

ج) احتجاج ائمه به آیات قرآن: ائمه در بسیاری موارد پاسخ برخی پرسشها را با استدلال به

آیات قرآن بیان می‌کردند و ظاهر آیه را مورد استناد قرار می‌دادند (نک: فراند الاصول شیخ انصاری)

د) تصریح ائمه به عرفی بودن زبان قرآن: احادیثی در کتب مختلف حدیثی موجود است که مضمون آنها اشاره به عرفی بودن زبان قرآن دارد از جمله: رسول خدا در بیان آیه شریفه: «**إنکم و ما تعبدون من دون الله حصب جهنم ائتم لها واردون**» (الانبیاء، ۹۸) فرمودند: خداوند قرآن را به زبان عرب نازل کرده و در لغت عرب لفظ «ما» را برای ذوی العقول و «من» را برای ذوی العقول به کار می‌برند و «الذی» اشاره به هر دوست و اگر شما از عرب باشید این را می‌دانید (مجلسی، ۹/ ۲۸۲)

و همچنین امام علی (ع) در جواب مردی که از آیه «**و لاینظر الیهم یوم القیامه**» پرسید فرمودند: منظور این است که خیری به آنها نمی‌رسد همانطور که عرب می‌گوید: «**والله ما ی نظر الینا فلان**» که منظور این است که خیری از فلانی به ما نمی‌رسد و در این آیه هم منظور از نظر در مورد خداوند رساندن رحمت به سوی بندگان است (صدوق، ۲۶۵)

ادله عقلی:

۱- قبح تکلم با مخاطب به زبان غیر عرفی: قصد از سخن گفتن، فهماندن است و اگر سخنی نامفهوم باشد گفتن آن خلاف عادت عقلاست، لذا خداوند هم که می‌خواهد با مخاطبان خود سخن بگوید از این سیره عقلایی خارج نمی‌شود.

۲- قبح تحدی به امر ناشناخته: اگر قرآن مفهوم نباشد دعوت به تحدی امر بی‌موردی است، لذا تحدی قرآن بیانگر قابل فهم بودن آن است و اگر این قرآن قابل فهم نباشد چگونه می‌تواند سند نبوت و رسالت باشد!

ادله تاریخی:

۱- استشهادات علمای تفسیر به نثر و نظم عرب: سبوطی در این زمینه می‌نویسد: «صحابه و تابعین در توضیح لغات غریب و پیچیده قرآن به اشعار عرب استشهاد و احتجاج می‌کردند (۲/ ۳۶۷) گزارشهای تاریخی از جستجوهای ابن عباس از اشعار عرب برای یافتن مفهوم برخی لغات مؤید این معناست (همانجا)

۲- قرآن برای مخاطبان خود در طول تاریخ قابل فهم بوده است.

مروری بر صفحات بلند تاریخ نشان می‌دهد که مردم هر زمانی پیام الهی را که با دست پیامبرانشان بر آنان عرضه می‌شده می‌فهمیده‌اند و هیچگاه در تاریخ ثبت نشده است که پیروان پیامبری گفته باشند زبان پیامی که برای ما آورده‌ای برای ما مفهوم نیست (معرفت، ۴۹)

بنابراین اگر بگوییم قرآن اصطلاحات خاصی دارد که بر مردم پوشیده است سخنی نادرست است قرآن با زبان مردم صحبت کرده است اما کسانی که با زبان قرآن که در عصر نزول با آن صحبت کرده آشنا نیستند گمان می‌کنند قرآن اصطلاحات تازه‌ای را به کار برده است، اما این تنها تصور اینهاست و واقعیت ندارد..... و پیدایش مشکلات در فهم قرآن مسائل عارضی است و بیشتر از سوی صاحبان مکاتب در قرن دوم و سوم پیدا شده است. (معرفت، ۲ و ۳/۲۰)

یکی از محققان معاصر معتقد است که بسیاری از مشکلات تفسیری قرآن در پرتو نظریه عرفی بودن قابل حل است از جمله: تفسیر مغیبات و تعابیری که برای مخاطب آشنا نیست و خداوند با زبان عرف عام آنها را با تمثیلاتی قابل فهم، برای مخاطب آشنا می‌کند مثل توصیف رودهای بهشت پر آب و شیر فاسد نشدنی (محمد، ۱۵) و پرواز فرشتگان توسط بالهای متعدد (فاطر، ۱) و چنین تمثیلاتی برای تقریب نوعی موجود مجرد به ذهن بشر به کار رفته است.

و نیز فهم برخی از مبهمات با عنایت به اینکه قرآن خطاب به عرب حجاز عصر رسول خدا (ص) است برخی از اطلاقات قرآن هم مختص آنهاست مثل لفظ مبهم «الأرض» در آیه «غلبت الروم فی أدنی الأرض» که قریب به اتفاق مفسران آن را عهد گرفته‌اند یعنی سرزمینی که معهود و معروف عرب حجاز زمان رسول خداست.

همچنین رفع تعارضات درونی به این بیان که اهل زبان به دلیل تعقیب اغراض گوناگون و رعایت مقتضیات متفاوت گاهی مضمونی را با تعابیر مختلف می‌آورند و تفاوت تعابیر در کلام هر کسی طبیعی و قابل جمع است و قرآن هم بر سیره عرف عام سخن گفته است (نکونام، ۱۳۷۷: شماره ۲۴، ص ۴۴)

دلایل مخالفان و شبهه های وارده بر این نظریه:

عده‌ای معتقدند پذیرش نظریه عرفی بودن قرآن مستلزم بوجود آمدن شبهه هایی است که قرآن

از وجود آنها منزه است از جمله:

۱- تأثیر پذیری از فرهنگ جاهلی

۲- وجود تسامح و مبالغه در قرآن

۳- عدم فهم پاره‌ای از آیات

۴- کهنگی قرآن و عدم جاودانگی پیام آن

۵- خصوصی بودن خطاب قرآن

۶- عدم سازگاری با ذو بطون بودن قرآن

۷- عدم سازگاری با تأویل پذیری قرآن و ...

و موارد دیگری که برای هر کدام از اینها از سوی موافقان پاسخهایی ارائه شده است که بیان مفصل آنها خارج از حوصله این گفتار است و علاقمندان می‌توانند با مراجعه به منابع پیشین بر آن اطلاع یابند.

نتیجه‌گیری از نظریه عرفی بودن:

از بررسی تعاریف و ادله موافقان این نظریه می‌توان گفت که قرآن اگرچه در شیوه گفتار خود زبان عرفی را مدنظر داشته است اما نمی‌توان زبان قرآن را در مجموع زبان عرفی محض دانست زیرا همانگونه که در ادامه مطلب خواهد آمد جنبه‌های دیگری در زبان قرآن هست که آن را به نحوی از زبان عرفی محض متمایز می‌کند یعنی قرآن در عین دارا بودن ملاکهای اصلی زبان عرفی، زبانی مختص به خود را دارد.

بر همین اساس یکی از پژوهشگران این عرصه می‌نویسد: « دلایل قائلان نظریه هیچیک تمام نیست و با فرض صحت نشان‌دهنده آن است که قرآن باید قابل فهم باشد اما اثبات نمی‌کند که محتوای قرآن محدود به نازلترین مرتبه است یا می‌تواند بالاترین مرتبه را نیز در خود نهفته داشته باشد. به تعبیر دیگر این دلایل همه نشان می‌دهد که قرآن در مرتبه‌ای بسیط برای همه انسانها قابل فهم است، اما نافی مراتب متعالی قرآن نیست افزون بر این برخی از دلایل یاد شده مخاطب قرآن را تنها مردم عوام در نظر گرفته است در حالیکه قرآن برای عموم مردم و خواص است بنابراین باید ساختار و مضمون آن به گونه‌ای فرض شود که برای همه انسانها پیام‌آور و الهام‌بخش باشد. (سعیدی‌روشن، ۱۷۶)

زبان عرف خاص (فرا عرفی)

یکی دیگر از دیدگاههای مطرح در باب زبان قرآن «عرف خاص» است که البته تقریرهای

گوناگون و متفاوتی از سوی صاحب نظران دارد.

برخی برآنند که در قلمرو درونی هر یک از زبانهای مردم دنیا تمایزهایی از نظر گفتار و نوشتار وجود دارد. دانشمندان رشته‌های گوناگون علمی مانند حکیمان، عارفان، پزشکان، فیزیک‌دانان، زیست‌شناسان، ریاضیدانان، حقوقدانان، سیاستمداران و جز اینها هر یک اصطلاح مخصوص حوزه علمی و طریق محاوره ویژه خود را دارند که با آن حرف می‌زنند و می‌نویسند که برای عموم مردم قابل فهم نیست و از آن رو که خارج از زبان عرف و مفاهمه عام است عرف خاص نامیده می‌شود (دامن‌پاک‌مقدم به نقل از گرامی، ۳۶)

آیت‌الله معرفت معتقد است که قرآن در افاده تعالیم عالیه خود طریقه مخصوص به خود را دارد قرآن در بیانات شافیه و کافیه خود روشی را اتخاذ کرده جدا از روشهای معمولی که انسانها در مقام محاوره اتخاذ می‌کنند. قرآن اصطلاحات مخصوص خود را دارد که باید شناخته شود تا دست‌یابی به آن حقایق عالیه امکان پذیر گردد. قرآن زبان ویژه خود را به کار انداخته است. (بینات، ۱)

برخی دیگر زبان عرف خاص را آن زبانی می‌دانند که گروهی از اهل زبان استعمال می‌کنند مثل زبان فقهی، زبان فلسفی، علمی، ادبی، فنی. اگر چه بیشتر واژگان و تعابیر عرف خاص عبارت از همان‌هایی است که اهل عرف عام به کار می‌برند. اما در عرف خاص پاره‌ای از واژگان و تعابیری هست که تنها اهل آن زبان می‌فهمند مثل قیاس در فقه و اصول که عبارت است از اثبات حکم یک موضوع برای موضوع دیگر به جهت شباهت در حالیکه قیاس در عرف عام به معنای سنجش یا برابری است. (نکونام، ۶۰)

امام محمد کاظم شاکر که از طرفداران نظریه عرف خاص است در تعریف این نظریه بیان می‌دارد که از آنجا که خداوند پیامبران را از میان مردم انتخاب کرده و با زبان همان مردم به سوی آنها فرستاده است به طور طبیعی واژه‌ها را از زبان مردم وام گرفته است ولی همه آنها را صرفاً در همان معنای رایج بکار نبرده است بلکه مانند علوم و فنون و همه تحولات دیگر معانی خاص و متناسب با اهداف و مقاصد به آنها داده است. نتیجه اینکه زبان قرآن صرفاً زبان عرف عام نیست بلکه با اخذ واژه‌ها از زبان عمومی و اعطای معانی جدید به آنها عرف خاصی را رقم زده است همانطور که هر تحول علمی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی چنین تعاملی با زبان دارد و در ادامه به برخی تعاریف عرف خاص اشکال وارد می‌کند و می‌نویسد که برخی پنداشته‌اند که اگر کسی بگوید قرآن دارای عرف خاص است این بدان معناست که خداوند در قرآن به زبان رایج در یکی از علوم و فنون و نحله‌های فکری مانند زبان عرفا، زبان فلاسفه، زبان علوم تحولی ... سخن گفته

است در حالیکه بطلان این امر واضحتراً از آن است که نیاز به توضیح داشته باشد همانطور که فلسفه با اصطلاح علم نحو سخن نمی‌گوید قرآن نیز با اصطلاحات هیچکدام از علوم و فنون و مکاتب فکری سخن نگفته است و در نهایت معتقد است که عرف خاص در مورد قرآن به این معناست که قرآن دارای اصطلاحات ویژه خود است یعنی همانطور که کسی بخواهد متون پزشکی را بفهمد ناچار باید با اصطلاحات پزشکی آشنا باشد. برای فهمیدن قرآن نیز باید با فرهنگ دین و اصطلاحات آن به ویژه دین اسلام آشنا باشد. (شاکر، ۱۲۰)

از بیانات گوناگون و دامنه‌دار قرآن پژوهان در این حوزه می‌توان استنباط کرد که سایر عنوانهایی که برای زبان قرآن مطرح شده است را می‌توان گونه‌ای از زبان عرف خاص دانست مانند زبان مرز، زبان نمادین، زبان ادبی، زبان علمی، زبان تمثیلی، زبان اسطوره‌ای، زبان هدایت، زبان فطرت و که هر کدام تعریف خاص خود را دارد اما در مجموع خارج از عرف عام است و می‌تواند زیرمجموعه عرف خاص قرار بگیرد و از طرفی می‌توان گفت این گونه‌های زبانی قابل جمع هستند و پذیرش هر کدام مستلزم رد دیدگاههای دیگر نیست.

دلایل قائلین به عرف خاص

۱. **ذو بطون بودن قرآن:** برخی با تکیه بر روایاتی که قرآن را دارای هفت یا هفتاد بطن معرفی می‌کند به فراعرفی بودن قرآن گراییده‌اند و بر این باورند که وجود این بطن‌ها زبان عرف خاص را می‌طلبد.

۲. **ذو وجوه بودن قرآن:** بسیاری از دانشمندان اسلامی با استناد به روایاتی که قرآن را ذو وجوه می‌خوانند ادعا کرده‌اند که قرآن را می‌توان به وجوه گوناگونی از معانی که همه آن وجوه هم صحیح است حمل کرد از همین رو از کلام بشری متمایز است لذا باید دارای عرف خاص باشد.

۳. **کاربرد برخی واژه‌ها در قرآن به معنای خاص:** از مهمترین ویژگی زبان عرف خاص آن است که در آن برخی از واژگان به معنایی به کار می‌رود که در عرف عام کاربرد ندارد و توده مردم از معنای آن آگاهی ندارند و برخی مدعی‌اند که در قرآن شماری از واژگان به معنایی متفاوت از عرف عام عصر نزول به کار رفته و این حاکی از آن است که زبان قرآن عرف خاصی متفاوت از عرف عام عرب عصر حجاز در عصر نزول دارد مانند برخی الفاظ حوزه احکام مثل حلوة، زکوة، حج. یا کلماتی مانند کتب که در قرآن به معنای وجوب آمده است.... (نکونام، ۶۲)

البته مخالفان نظریه عرف خاص هم بر هر یک از این دلایل پاسخهایی دارند که در جای خود به آنها پرداخته شده است. (نک: به درآمدی بر معناشناسی قرآن)

پذیرش این دیدگاه، نقدهای زیر را در پی دارد:

(الف) فقط مخاطبان خاص قرآن را می فهمند.

(ب) با همگانی بودن معارف قرآن سازگاری ندارد.

(ج) سودمندی جهانی مفاهیم قرآن متزلزل می شود.

(د) با هدف هدایت عمومی قرآن متناقض است.

(و) بحث هایی چون تحدی قرآن، اتمام حجت بر مردم و ... بی معنا می شود.

زبان ترکیبی و زبان چند لایه ای

بی تردید نمی توان مدعی شد که قرآن از زبان عرف عام یا عقلا خارج شده است و از دیگر سو هم نمی توان منکر شیوه و عرف خاص قرآن در ارائه مفاهیم و معارفش گردید و توجه و دقت در تعاریف و مبانی هر دو نظریه محقق را به این باور می رساند که قرآن هم زبان عرف عام هست و هم نیست و همچنین زبان عرف خاص هست و نیست و این بودن و نبودن، برخی از اندیشمندان را به سوی طرح نظریه «زبان ترکیبی و «زبان چند لایه ای» کشانده است. تا از نقایص هر یک از دو زبان مطرح شده هم پرهیز کرده باشند. حتی برخی از کسانی که قائل به عرف عام هستند در تقریر خود از این دیدگاه آورده اند که روش قرآن همان روش عقلایی و عرفی است البته باید ظرافت ها و دقایق دیگری به آن افزود. (رجبی، ۲۷) که به نوعی قائل به عرف خاصی هم شده اند در بررسی دیدگاههای مختلف آنچه شگفت می نمود بیان نظرات بزرگانی چون علامه طباطبایی، آیت الله معرفت، و امام خمینی بود که صاحبان هر یک از این دیدگاهها با انتخاب عباراتی از این بزرگان سعی می نمودند که آنها را موافق دیدگاه مورد نظر خود معرفی کنند و این بیانگر همین نکته است که به واقع نمی توان زبان قرآن را عرف عام محض یا عرف خاص محض دانست و این بزرگان هم یا به سمت نظریه های ترکیبی تمایل داشته اند و یا نظریه چند لایه ای.

به عنوان نمونه آیت الله معرفت در جایی می فرماید: « اگر بگوییم قرآن اصطلاحات خاصی دارد که بر مردم پوشیده است سخن نادرستی است، هر کس به اندازه درجات علمی و قدرت و ذکاوتی که دارد قرآن را می فهمد. (اندیشه حوزه، ۲/ ۷۹)

و در بخش دیگری از همین مصاحبه آورده اند که اگر بگوییم قرآن به عنوان اصل شریعت هیچ اصطلاح خاصی ندارد درست نیست زیرا خود شریعت یک عرف خاص است مانند اینکه نحویهها، اصولیهها، ریاضیدانها و ... یک عرف خاص دارند (همانجا)

در حالیکه ایشان در نهایت، این سخنان به ظاهر متناقض که هر کدام ادله یک گروه قرار گرفته است را بدین گونه جمع بندی کرده اند که یکی از ویژگیهای قرآن این است که بین زبان عامه و خاصه را جمع کرده است و به عبارت دیگر در نوع بیاناتش هم راه خطابه را پیموده و هم راه برهان را، شیوه خطابه این است که مخاطبانش عامه مردم هستند از این رو از قضایای مشهور و از مطالبی استفاده می شود که بیشتر به تحریک و عواطف احساسات مردم می پردازد به خلاف خاصه که سر و کارشان با عقل است لذا زبان آنها زبان برهان است و قرآن این ویژگی را دارد که در یک بیان هم برهان و هم خطابه را با هم مطرح کرده است و این از دلایل اعجاز قرآن است. (همان، ۲۵)

نظریه زبان ترکیبی

از آنچه گذشت می توان تا حدودی به تعریف این نظریه دست یافت. با اندکی تأمل در موضوعات و محتوای قرآن کریم می توان دریافت که این کتاب آسمانی با شیوه های مختلف و رویکردهای متفاوت به تربیت و هدایت خلق پرداخته است. بیان احکام حلال و حرام، قصص و امثال، آینده جهان و انسان و معرفه الله از جمله ابواب این کتاب آسمانی است که خداوند همه را به شیوه ای بدیع درهم آمیخته است. (شاکر، ۱۲۵)

آقای مصباح به صراحت از نظریه زبان ترکیبی دفاع می کند و در این رابطه می نویسد: نظریه زبان ترکیبی نظریه ای قوی است، یعنی اگر زبان دین را به طور مطلق عرفی بدانیم که هیچ جنبه نمادین در آن نیست یا برعکس اگر بگوییم کلیه مفاهیم دینی نمادین اند و هیچ مفهوم حقیقی یا عرفی نداریم، هیچکدام از آن دو نظر درست نیست بلکه باید به نوعی تفصیل قائل شد. (مجله معرفت، ۱۸/۱۹)

پژوهشگر دیگری بر این باور است که قرآن زبان مخصوص به خود دارد و نمی توان زبان قرآن را به طور کامل با یکی از زبانهای یاد شده مقایسه کرد. درست است که در هر قسمتی از قرآن نمودهایی از گرایش های عرفی، ادبی، علمی و رمزی یافت می شود و اوصافی از این زبانها در قرآن دیده می شود اما هیچ کدام از این زبانها نیست. (موسوی اردبیلی، نامه مفید، ۸/ ۱۸)

سعیدی روشن معتقد است که قائلان به این نظریه توضیح مبسوطی از ارکان دیدگاه خود ارائه نداده‌اند لکن از قراین برداشت می‌شود که مقصود کاربرد شیوه‌های گوناگون به تناسب موضوعات مختلف است (۱۳۸۹: ۱۷۶)

از برخی بیانات امام خمینی (ره) بر می‌آید که ایشان هم به نوعی این زبان ترکیبی را برای قرآن قائل هستند: کسی که بخواهد تربیت و تعلیم و انداز و تشبیر کند باید مقصد خود را با عبارات مختلف و بیانات متشتمه - گاهی در ضمن قصه و حکایت و گاهی در ضمن تاریخ و نقل و گاهی به صراحت لهجه و گاهی به کنایت و امثال و رموز - تزریق کند تا نفوس مختلفه و قلوب متشتمه هر یک بتوانند از آن استفاده کنند (۱۳۷۲: ۱۸۷)

زبان چند لایه‌ای

دیدگاه دیگری است که زبان قرآن را در هر آیه دارای سطوح متفاوت می‌داند که هر کس به فراخور فهم و درک خود، پیام قرآن را دریافت می‌کند. در تفاوت این نظریه با نظریه زبان ترکیبی آورده‌اند که در نظریه ترکیبی هر یک از شیوه‌های خاص یا عام به بخشی از آیات مربوط است، اما در این نظریه همه آیات افزون بر افاده معنای بسیط برای عموم مخاطبان، لایه‌های درونی معنایی دارد که از فهم عادی بشر بالاتر است و تنها با کسب شرایط ویژه و اجتهاد به مفهوم خاص قابل اکتشاف است و بعضی از مراتب آن نیز تنها برای خواص از اولیای الهی (مطهرون) قابل دریافت است. (سعیدی روشن، ۱۷۸)

برخی معتقدند به تصریح روایات قرآن دارای ظاهر و باطن است با این فرض باید گفت زبان قرآن، زبانی دو لایه است، زبانی در ظاهر و زبانی در باطن زبان ظاهر قرآن، ناطق و زبان باطن آن صامت است. (شاکر، ۱۲۸) آیت‌الله معرفت هم بیانی دارد که ظاهراً گویای این نظریه است: قرآن مطلبی را که مطرح می‌کند، ظاهری ساده و روان دارد و عامه مردم به همین ظاهر قناعت کرده راضی می‌شوند یعنی پاسخ خود را می‌گیرند در عین حال همین بیان به ظاهر ساده عمق دارد که خواص آن را درک می‌کنند یعنی در عین حال که بیان واحد است هم جواب عامه را داده است و هم حس کنجکاوای خاصه را قانع ساخته است. (اندیشه حوزه، ۳ و ۲/ ۲۶)

دیدگاه جدیدی هم بر آن است که زبان قرآن در افاده معانی، دارای سه لایه ظاهر، باطن (تأویل به معنی اعم) و تأویل به معنای اخص است که ظاهر الفاظ آن مطابق عرف عام است و هر کس با آیات قرآن در این مقام برخورد کند معانی آن را می‌فهمد اما کلام خداوند ساری و جاری در

تمام زمانهاست و برای همه اندیشمندان در زمانهای مختلف مطالبی ارزشمند دارد که در قالب باطن بیان شده و ژرف‌اندیشان با توجه به ظرافت‌های آیات می‌توانند از طریق عرف خاص آن را درک کنند اما در عین حال دارای مفاهیمی از عالم هستی است که هیچکس جز خداوند و راه‌یافتگان به علم الهی‌اش به آن دسترسی ندارند و در این لایه سوم باید به مخاطبان واقعی قرآن، راسخان واقعی قرآن یعنی پیامبر و اهل بیت مطهرشان مراجعه کنیم (دیاری و الوانی، ۱۴/ ۱۳۶) این دیدگاه مبنای نظریه خود را بر اساس روایات و نظرات علامه طباطبایی و آیت‌الله معرفت می‌داند. برخی روایات هم به گونه‌ای مؤید این نظریه است به عنوان نمونه « کتاب الله عزوجل علی أربعة أشياء: علی العبارة و الاشارة و اللطائف و الحقایق فالعبارة للعوام و الاشارة للخواص و اللطائف للاولیاء و الحقایق لانبیاء» (مجلسی، ۷۵/ ۲۷۸)

نتایج مقاله

گرچه برخی از اندیشمندان در پی آن هستند که زبان قرآن عرف عام است و برخی دیگر بر عرف خاص تأکید دارند. اما بررسی دقیق روایات و نیز بیانات مختلف این پژوهشگران و نیز به حکم عقل نمی‌توان زبان قرآن را محدود به یکی از این زبانها نمود بلکه باید گفت زبان قرآن زبانی چند بعدی است که در هر بعد آن مخاطب خاص خود را دارد و به اقتضای نوع مخاطب در هر آیه مفاهیم آن دارای زبانهای متعدد است با گذر از سطح به عمق و این با نظریه زبان چند لایه‌ای قرآن مطابقت بیشتری دارد.

کتابشناسی

- ۱- قرآن کریم
- ۲- خمینی، روح‌الله، آداب الصلاة (اسرار نماز)، تهران، مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی، ۱۳۷۲ ش.
- ۳- خویی، سید ابوالقاسم، بیان در علوم و مسائل کلی قرآن، ترجمه صادق نجمی و هاشم‌زاده‌هریسی، ج ۱، بی‌جا، دانشگاه آزاد اسلامی، ۱۳۷۵ ش.
- ۴- دامن‌پاک‌مقدم، ناھید، بررسی نظریه عرفی بودن قرآن، تهران، نشر تاریخ و فرهنگ، ۱۳۸۰ ش.
- ۵- دیاری و الوانی، محمدتقی و مهدی، نگرشی نوبه مسأله زبان قرآن، مجله حدیث‌اندیشه، شماره ۱۴، صص ۳۸-۱۲۷، ۱۳۹۱ ش.
- ۶- رجبی، محمود، منطق فهم قرآن، قم، مرکز مطالعات و پژوهشهای فرهنگی حوزه علمیه، ۱۳۸۵
- ۷- رضایی‌اصفھانی، محمدعلی، زبان قرآن عرف‌عام یا خاص، پژوهشنامه علوم و معارف قرآن‌کریم، شماره ۳، صص ۹۹-۷۹، ۱۳۸۸
- ۸- سعیدی‌روشن، محمد باقر، زبان قرآن و مسائل آن، تهران انتشارات سمت، ۱۳۸۹ ش.
- ۹- همو، علوم قرآنی، قم، مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی، ۱۳۷۹ ش.
- ۱۰- سیوطی، جلال‌الدین عبدالرحمن، الاتقان فی علوم القرآن، دمشق، دار ابن کثیر، ۱۹۹۶ م.
- ۱۱- شاکر، محمد کاظم، مبانی و روشهای تفسیری، قم، مرکز جهانی، ۱۳۸۲ ش.
- ۱۲- صدوق، (ابن بابویه)، محمدبن علی، ۱۳۹۸، التوحید، قم، جامعه مدرسین
- ۱۳- طباطبایی، محمدحسین، تفسیرالمیزان، ترجمه سیدمحمدباقر موسوی، قم، دفتر انتشارات اسلامی، ۱۳۶۳ ش.
- ۱۴- همو، قرآن در اسلام، قم، دفتر انتشارات اسلامی، ۱۳۷۲ ش.
- ۱۵- عبدالرحمن العک، شیخ خالد، ۱۴۱۴، اصول التفسیر و قواعد، بیروت، دارالفنانتس، ۱۴۱۴ ق.
- ۱۶- مجلسی، محمدباقر، بحارالانوار الجامعه لدرر الأخبار الأئمه الأطهار، بیروت، دار احیاء التراث العربی، ۱۴۰۳ ق.
- ۱۷- مصباح یزدی، محمدتقی، میزگرد زبان دین، مجله معرفت، شماره ۱۹، صص ۲۲-۱۵، ۱۳۷۵ ش.
- ۱۸- معرفت، محمدهادی، علوم قرآنی، قم، نشر ذوی‌القربی، ۱۳۷۸ ش.
- ۱۹- همو، ۱۳۷۶، فصلنامه اندیشه حوزه، شماره ۳ و ۲، صص ۳۳-۱۷، ۱۳۷۶ ش.
- ۲۰- معرفت، محمدهادی، مجله بینات، شماره ۱، صص ۶۵-۵۴، ۱۳۷۳ ش.
- ۲۱- ملکیان، مصطفی، گفتگو در اقتراح پیرامون بایسته‌های پژوهشی قرآن، مجله بینات، شماره ۸، صص ۱۰۲ و ۱۰۱، ۱۳۷۴ ش.
- ۲۲- موسوی‌اردبیلی، سید عبدالکریم، مشکل ما در فهم قرآن، نامه مفید، شماره ۴، صص ۱۹-۴، ۱۳۷۵ ش.
- ۲۳- مؤدب، سیدرضا، مبانی تفسیر قرآن، قم، انتشارات دانشگاه قم، ۱۳۹۳ ش.
- ۲۴- نکونام، جعفر، درآمدی بر معناشناسی قرآن، قم، دانشکده اصول دین، ۱۳۹۰ ش.
- ۲۵- نکونام، جعفر، عرفی بودن زبان قرآن، مجله معرفت، شماره ۲۴، ۱۳۷۷ ش.